

skæftige sig med. Jeg kan meget godt forstaa, at det ærede Medlem med nogen Grund mener, at de Selskaber, som kommer til at staa bedst, nemlig de, som straks afskriver de store Erhvervelsesomkostninger, ogsaa paa en eller anden Maade burde have et Ækvivalent for denne Løsning af Spørgsmaalet.

Maa jeg i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem fra Stubbekøbing (Keiser-Nielsen), at naar den tyske Lov ikke kræver nogen Sikkerhedsfond, hvilket det ærede Medlem jo gjorde gældende, saa betyder det ikke, at der ikke skal være nogen saadan, men det ligger i, at Kravet om en Sikkerhedsfond er fremsat i Selskabsloven, der kræver en Reservefond. Denne Lov omfatter baade Selskaber med gensidigt Ansvar og Aktieselskaber. Jeg tror, at det ærede Medlem har Uret der.

Det ærede Medlem fra Roskilde udtalte Tvivl om, hvorvidt Statsmagten skulde gribe ind i Spørgsmaalet om Kyoteforsikringen. Ja, hvis alle Selskaber var saadanne Tip-Topselskaber som det, det ærede Medlem særlig tænkte paa, har han sikkert Ret, men der gives ogsaa andre Selskaber. Den ærede sidste Taler var imod, at man kom ind paa en Klassificering af Selskaberne, men det tror jeg nu alligevel er uundgaeligt. Hvis alle Selskaber var Tip-Topselskaber, var det naturligvis noget andet, men Lovens Bestemmelser er ganske sikkert givne for at bøde paa Fejl fra uforstandige eller mindre forstandige Leders Side, der kan medføre uheldige Følger for de forsikrede. Det er ganske sikkert ogsaa paa saadanne Selskaber, der fornemmelig er tænkt ved de Bestemmelser, der paatænkes givet med Hensyn til Retten til Eftersyn paa Kontoret. Jeg skal ikke kunne afgøre — dertil er jeg ikke sagkyndig nok — om man kan naa det samme med det Eftersyn, det ærede Medlem mente kunde foretages alene paa Hovedkontoret herhjemme, hvor alle Papirer kommer ind, og man altsaa kunde undgaa Eftersynet paa Filialerne f. Eks i Udlandet. Men det er jo noget, vi kan faa Lejlighed til at drøfte nærmere i det kommende Udvalg.

Naar Forsikringsloven har medvirket ikke saa lidt til en god Udvikling af Forsikringsvæsenet, ligger det ganske sikkert i den

Maade, hvorpaa Forsikringsraadet har røgtet sin Gerning. Det ærede Medlem udtalte Ønske om, at Forsikringsraadets Afgørelser skulde være motiverede i de enkelte Tilfælde. Det kan vel nok ske i nogle Tilfælde, men ikke i alle, det kan f. Eks. ikke ske, naar Forsikringsraadet ikke vil godkende Ansættelsen af en af et Selskab ønsket Aktuar. Med et Forsikringsraad, der er saa hensynsfuldt til alle Sider, som det nu eksisterende er og altid har været, vil det være meget sjældent, at man vilde nægte et Selskab at ansætte en bestemt Aktuar. Men de Grunde, som Forsikringsraadet har haft dertil, bør sikkert ikke komme offentlig frem. Vedkommende, der maaske i øvrigt kan være en dygtig Mand, bør ikke gaa rundt med det Stempel paa sig, at Forsikringsraadet ikke tør paalægge ham det store Ansvar, som efter den nye Forsikringslov kommer til at hvile paa en Aktuar.

Med Hensyn til Lovforslagets forskellige Paragraffer vil jeg gøre opmærksom paa, at der vist mangler en Regel i Slutningen af § 7. I § 3, hvor der er Tale om Mæksimum for Forsikringssummen, er det bestemt, at ved Livrenteforsikringer skal Forsikringssummen regnes lig 15 Gange det aarlige Livrentebeløb; til denne Regel er henvist i § 8, hvor der er Tale om et gensidigt Selskabs Genforsikring, men en tilsvarende Bestemmelse findes ikke i § 7, og maa ganske sikkert tilføjes der. § 7, 1ste Stykke, synes ogsaa at give en undskærket Adgang til at forrente og afdrage Garantikapitalen ved Hjælp af det aarlige Overskud eller de opsparede Midler, skønt et Par senere Paragraffer gør en betydelig Indskrænkning heri; det vilde være naturligt at anføre denne Indskrænkning allerede i § 7. § 18 indskrænker i meget betydelig Grad Selskabernes Ret til at anbringe deres Penge, idet det er foreslaaet — Forandringen er foretaget i Landstinget —, at Pengene kan anbringes „i Laan, sikret ved Pant i fast Ejendom efter Reglerne for Anbringelse af umyndiges og andre under offentlig Tilsyn staaende Midler”. Dette forekommer mig at være en unødvendig Indskrænkning i Selskabernes Frihed til at træffe Dispositioner. Bestemmelsen er meget strengere end den tilsvarende i den nu gældende Lov, som ogsaa findes i Mini-